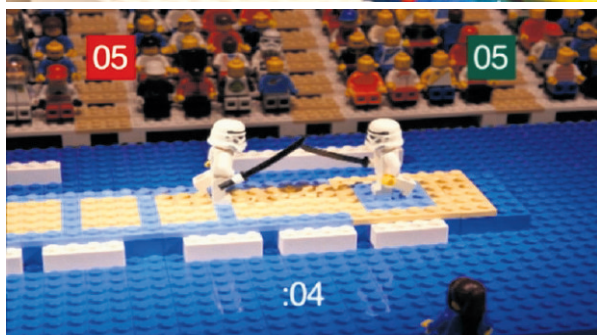
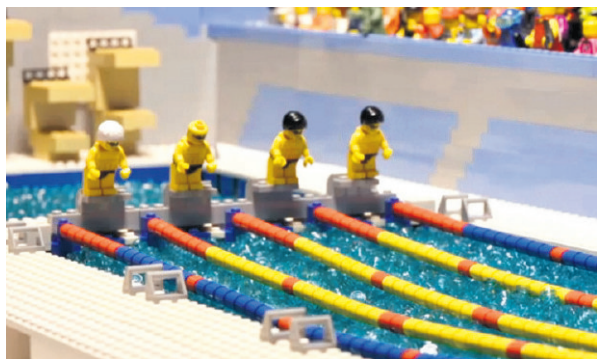


Olympische hoogtepunten in stop-motion



The Guardian maakte voor haar website met Lego stop-motion filmpjes van enkele olympische hoogtepunten. Inclusief zinderend commentaar. Screenshots van (met de klok mee vanaf linksboven): zwemmer Michael Phelps toont zich de sterkste tijdens de 200 meter wisselslag, het Amerikaans vrouwenruiten team verslaat Rusland en China, de VS winnen van Frankrijk bij het basketbal, het euforische publiek wanneer het Britse team zich naar goud roeit en de Duitse Britta Heidemann wint van de Zuid-Koreaanse Shin A-lam bij het schermen. In dat laatste duiken zelfs Star Wars-personages op om het drama te ondersteunen. Shin A-lam dacht dat ze had gewonnen, maar de klok werd teruggezet van nul naar één seconde. Dat was voor de Duitse voldoende om haar tegenstander te verslaan. (Brick by Brick op guardian.co.uk.)

Kracht en trapvormige nekken

Ondanks de schoonheid van een wedstrijdje wie-tilt-het-zwaarste-gewicht, komt gewichtheffen in de media nauwelijks aan bod. Eerbetoon aan deze olympische sport door **Herbert Blankesteyn**.

De allermooiste sport op de Olympische Spelen is zonder enige twijfel het gewichtheffen. Alles komt daarin samen. Pure kracht uiteraard. Techniek – want als je die halter niet precies recht boven je enkels tot stilstand laat komen, gebeuren de vreselijkste dingen. Lijden: kijk naar die grimassen, zulke gezichten moeten klimmende wielrenners nog leren trekken. Weerzin, want god, wat zijn die mannen lelijk. Gevaar: botten, pezen en kraakbeenlagen kunnen ieder moment bezwijken. Als de gewichtheffer niet tijdig onder een vallende halter vandaanspringt, wordt hij verpletterd.

Tijdens deze Spelen trok in de klasse tot 77 kg de Chinees Lu Haojie zijn arm kapot. Huilend van pijn tilde hij daarna nog even 190 kilo, ruim onder zijn normale kunnen, om zijn zilveren medaille veilig te stellen. Een groot sportman.

Ondanks deze romantische aspecten wordt het gewichtheffen door de Nederlandse sportjournalistiek gediscrimineerd. Zelfs op de Spelen wordt er nauwelijks iets van getoond, en er wordt niet over geschreven. In mijn jeugd werd de klasse der superzwaargewichten uitgevonden voor mannen van minimaal 110 kg. Daarin had je het Russische monster Vasilyy Alekseyev (1942-2011), 150 kg zwaar. De man verbeterde in zijn carrière tachtig keer een wereldrecord. Het laatste was 256 kilo, meer dan een kwart ton, bij het stoten in 1977. Beelden van hem zag ik zelden, dat vond Studio Sport niet goed voor mij.

Twee factoren spelen bij dit dood-zwijgen vermoedelijk een rol. Gewichtheffen wordt geassocieerd met doping en het Nederlandse gewichtheffen stelt niets voor. Aangezien er nog altijd welerjournalistiek be-

staat, kunnen we het eerste bezwaar laten vallen. En tja, als de finale van de 100 meter sprint, zonder één oranje hemd, bergen publiciteit krijgt, waarom het topnummer van het gewichtheffen morgen dan niet? Als er aandacht is voor met vier personen omstebeurt een baantje zwemmen of voor met z'n achten spelevaren in een roeiboort, dan toch zeker ook voor de olympische puurheid van wie-tilt-het-zwaarste-gewicht?

De moderne tijd bevrijdt ons van de tunnelvisie van de sportjournalisten. Op nos.nl/os2012/ kunt u zich morgen vanaf 16.30 uur urenlang vergapen aan de mastodonten uit de zwaarste klasse. Hun zuilen van dijnen, hun trapvormige nekken, de aderen die op de raarste plaatsen opzwellen. Twee technieken, trekken en stoten. Drie kansen per onderdeel krijgen ze, meer niet. Met die kansen spelen ze een spel van bluffen, gokken en intimideren. Geweldenaren zult u horen kermen als ze schudden en schuifelen om die moorddadige massa boven hun hoofd in evenwicht te krijgen. Pas op dat u aan het kijken geen rugklachten overhoudt.